

פועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדבר

ZD HADEREKH **زوهديرك**

גיליון 10 / 11 במרס 2026

הטרוריסטים היהודים
לא מתחפשים עמ' 6

צילום: דיוויד גולדברג / פלאש 90

צילום: אריה לייב אברם / פלאש 90

מי מרוויחים מהמלחמה ומי משלמים את המחיר

צילום: מרים אולסתרן / פלאש 90

והיו גם הדיווחים הכוזבים שהכרנו טרום הבינה המלאכותית. באתר חדשות 12 דיווחו על נפילת טיל בירושלים אבל הסרטון שהוצג היה של פגיעת טיל בכני ברק בשנה שעברה, ועד לערוצים אזוטריים כמו 'טוב אקטואליה יהודית'. שם דיווחו על כניסת כוחות צה"ל ללבנון על סמך תמונה ממלחמת לבנון הראשונה, לפני יותר מארבעים שנה. הציבור חרד וצמא למידע. במיוחד ברגעים האלה, כאשר אנשים מחפשים ודאות, תפקידה של התקשורת אינו להדהד מידע מהרשת אלא לבדוק, לאמת ולסנן, כשם שגופי בדיקת עובדות צריכים לאמת ולהוסיף הקשר למידע שמסתובב ברשתות. על כלי התקשורת להישאר מקור אמין למידע, בוודאי בשעת מלחמה, ולא להיכנע להעתק הדבק".

4.3 ניצן יסעור, "העין השביעית"

...ואלוהים! טייס אמריקאי פוגע בול

"אמריקנים לומדים מאתנו שאירועים מתוך הקוקפיט של מטוס קרב, אתה שלחת לי את זה הבוקר, יקי, תרגמנו את זה, היה המסר החידתי של שרון גל לצופי המהדורה של 19:00 בערוץ 124. מיד אחר-כך שודר סרטון שלפי הכתובית על המסך נראה בו 'תיעוד: טייס אמריקני מפציץ באיראן'. 'פגיעה, פגיעה. שלוש, ארבע, הרביעית בדרך. בום' נשמע לכאורה אומר הטייס כשהצופים יכולים לראות את הפגיעות. 'הו אלוהים, זה היה מדהים' הוא אומר. 'אה, כן, יש עוד קטע בסוף שממש רואים את השיגורים והפגיעות', מוסיף גל לאחר סיום הקרנת הווידאו. במציאות, לא רק שלא מדובר בתיעוד של הפצצה באיראן, לא מדובר בתיעוד של הפצצה כלשהי שהתרחשה אי פעם במציאות. הסרטון לקוח מסימולטור הטיסה. לא צריך להיות מומחה טיסה או אפילו עיתונאי, מספיק לדעת לקרוא אנגלית ולבדוק לפני שמשרדים: מתחת לווידאו ביוטיוב כתוב בכיור: 'התמונות לקוחות ממשחק וידאו'".

2.3 שבי גטניו, "העין השביעית"

תורת הלחימה של השר קרעי / א'

"שר התקשורת שלמה קרעי התגאה היום שתרם 180 שקל לארגון 'תורת לחימה', אחרי שחשבון הארגון הושעה מרשת איקס. למי שעוד לא מכיר: 'תורת לחימה' מנוהל בידי אביעד גדות - רב צבאי שהושעה מצה"ל ואחד החשובות הרעילים ביותר ברשת. אז לטובת מה הלכו 180 השקלים של השר?".

5.3 ציוץ של "פייק ריפורטר"

תורת הלחימה של השר קרעי / ב'

"מועצת הרשות השנייה אישרה את בקשת שר התקשורת שלמה קרעי להקצות תדרים לתחנות הרדיו החרדיות. ההחלטה הגיעה לאחר שקרעי דרש מהרשות לחדש את החלטת המועצה ממבצע 'עם כלביא' לגבי הרחבת הפרישה של שידורי הרדיו החרדי והערבי מיוני אשתקד גם למבצע הזה. לוואלה נודע כי במועצת הרשות השנייה אישרו את בקשת שר התקשורת קרעי - חרף התנגדות גורמים משפטיים ונוספים ברשות השנייה. המשמעות היא שתחנות אזוריות נוספות המקורבות לשלטון יכולות לשדר מחוץ לאזור הזיכיון, על פניו, 'כדי לקבל התרעות ומידע בזמן אמת', אלא שהשידור הציבורי כבר כולל גל שקט והתרעות חירום. הנהנה העיקרי מהמהלך הוא רדיו קול חי, בבעלות יצחק מירילשווילי, המחזיק גם בערוץ 14 - המזוהה עם הממשלה, שכבר העלה אתר שידור חדש המאפשר קליטת שידורים לתושבי חיפה, הקריות והסביבה. בנוסף, מוקם בימים אלה אתר שידור נוסף בצפת לטובת תושבי האזור".

3.3 דוד ורטהיים, "וואלה"

דברים בשם אומרם

מפלטו האחרון של האיזנקוט

"יו"ר מפלגת 'ישר', הרמטכ"ל לשעבר גדי איזנקוט, יוצא נגד החלטתה של היועמ"שית גלי בהרב מיארה, שהודיעה כי יש לפטר את השר איתמר בן גביר מתפקידו. לדברי איזנקוט: 'גם חוות דעתה המנומקת והצודקת של היועמ"שית להדחת השר בן גביר, נכון היה שתחכה לחמש אחרי המלחמה'".

אתר "סרוגים", 4.3

בשביל מה יש חברים... ומלחמה?

"הנשיא טראמפ אמר בראיון בלעדי לחדשות 12 כי הנשיא יצחק הרצוג חייב להעניק לראש הממשלה בנימין נתניהו חנינה 'עוד היום' - וכינה אותו 'חרפה' על כך שהוא מסרב לעשות זאת. 'כל יום אני מדבר עם ביבי על המלחמה. אני רוצה שהוא יתמקד במלחמה ולא בתיק המזויין הזה בבית המשפט. אני רוצה שהלחץ היחיד על ביבי יהיה הלחימה נגד איראן', אמר טראמפ. הוא החל להתערב בנושא החנינה של נתניהו מאז תום מלחמת 12 הימים עם איראן ביוני האחרון, אך דבריו האחרונים היו החריפים ביותר עד כה. טראמפ העלה את סוגיית החנינה מיוזמתו במהלך הריאיון. מדובר בהתערבות ישירה וחסרת תקדים בחריפותה מצד נשיא אמריקני במערכת הפוליטית והמשפטית הישראלית. 'נשיא המדינה שלכם צריך לתת לביבי חנינה, תגידו לו שאני חושף אותו. הנשיא הזה, מוטב שיתן לביבי את החנינה מיד... ויפסיק להשתמש בזה כמנוף לחץ בשירות הקריירה הפוליטית שלו', הוסיף טראמפ. עוד אמר כי נתניהו הוא ראש ממשלה בזמן מלחמה וכי הוא 'לא צריך להיות בכלל'. הוא הדיגש כי הוא מסרב להיפגש עם הרצוג כל עוד לא יעניק לנתניהו חנינה".

ברק רביד, חדשות 12, 5.3

שותק בעברית ומדבר רק באנגלית

"שישה ימים חלפו מאז פרוץ המלחמה עם איראן, וראש הממשלה בנימין נתניהו עוד לא התראיין לתקשורת הישראלית ולא כינס מסיבת עיתונאים. במקום להשיב על שאלות, נתניהו שיגר לציבור בישראל מסרים מוקלטים בלבד: שתי הצהרות שהועברו ביום פתיחת המתקפה, אחת נוספת מגג הקריה בתל אביב ועוד שתיים מבסיס חיל האוויר בפלמחים ומזירת פגיעת הטיל בבית שמש".

הונתן ליס, "הארץ", 5.3

קריאות "ביבי המלך" ברחובות איראן...

"סופו של הדיקטטור הגדול, כתב עמית סגל בחשבון הטלגרם שלו לצד תמונה ובה גופת ח'מינאי מוטלת מתחת להריסות. בערוץ 14 שידרו סרטון של המונים ברחובות איראן מריעים 'לכבוד ראש הממשלה נתניהו'. לא מדובר בתיעוד של המציאות. התמונה והסרטון זויפו באמצעות בינה מלאכותית.

של מי המלחמה הזאת בכלל

אף על פי שנתניהו חתר זמן רב לשינוי המשטר באיראן, עד לפני כמה שנים לא זכתה עמדתו בתמיכה מלאה בישראל. רבים בקהילת הביטחון האמינו כי די היה בהסכם הגרעין משנת 2015 כדי לנהל את סוגיית הגרעין וכי היריבות עם איראן יכולה להימשך מבלי לגרום למלחמה אזורית. עם זאת, השנתיים וחצי האחרונות של סכסוך פעיל, כולל רצח העם בעזה, עריפת ראשו והחלשת כוחו של חיזבאללה בלבנון, קריסת משטר הבעת' הסורי ו"מלחמת 12 הימים" נגד איראן בקיץ האחרון – שינו את דעותיהם של גנרלים ישראלים אלה. כל ה"יונים" הפכו "נצים", או אפילו, כמו שאוהבים להגיד היום, "סוסים דוהרים".

דוקטרינת "הכוח המקסימלי" של נתניהו, יחד עם הזלזול המוחלט של טראמפ בחוק הבינלאומי וחשיבתו הבלתי קונבנציונלית, כפי שבאה לידי ביטוי בהתערבותו בוונצואלה, הקנו לאופציה הצבאית נגד איראן אטרקטיביות וסבירות רבות יותר עבור הממסד הישראלי. כל עוד קיימת הסכמה בין ירושלים לווינגטון, היעדים הצבאיים של ישראל מקבלים מענה.

רשת גלובלית של אינטרסים

אישים בימין האמריקאי כמו טאקר קארלסון, המחויבים לגישה "America first", מפיצים נרטיב לפיו ארצות הברית הולכה שולל למלחמה באיראן אשר נוגדת את עמדות MAGA האנטי-התערבותיות האמיתיות. הם טוענים כי נוכח עמדתו ארוכת השנים של טראמפ נגד שינויי משטר וסכסוכים ממושכים במזרח התיכון, ההסבר היחיד להחלטה בדבר מלחמה באיראן הוא מניפולציה ישראלית.

נרטיב זה, המהדהד לפרקים גם בשמאל, גולש לעיתים קרובות למחוזות קונספירטיביים לפיהם לנתניהו יש מנופי לחץ סודיים על טראמפ. הם נוקבים בשמן של רשתות יהודיות כמו חב"ד כמי שמקדמות את המלחמה ורומזים על שליטה יהודית עולמית, כפי שקרלסון עושה שוב ושוב. לעיתים, אפילו הסברי הממשל משחזרים את הטענות הללו. דגש זה בהשפעה חיצונית פוטר במרומו את ארצות-הברית מאחריות ומתעלם מהעובדה שחזרו המלחמה הניאו-שמרני אינו תנועה ישראלית או יהודית, אלא קואליציה בינלאומית ורב-תרבותית של הון.

לנתניהו נודעת השפעה משמעותית על טראמפ, אך ישנם אישים אחרים כמו לינדזי גרהאם, מארק לויין והמזכיר מרקו רוביו, הקרובים מאוד לנשיא, שעמדותיהם ניציות כלפי איראן והם תומכי התערבות מובהקים. הם מקדמים מיליטריזם והתערבות מנקודת מבט גלובלית החותרת לחסל את כל המשטרים שאינם נכנעים לדומיננטיות של ארצות-הברית.

לעיתים קרובות מציינים את קובה כיעד הבא למאמצי שינוי משטר כאלה. מנקודת מבט אמריקאית מאוד זו, הניסיון להחליש את איראן ולעצבה מחדש כבעלת עמדה צייתנית כלפי ארצות-הברית דומה למאמץ המוצלח להפנות את ונצואלה עתירת הנפט לכיוון האינטרסים של ארה"ב לפני באמצעות ההפיכה ה"קלינית" שביצעה בה ארה"ב לפני חודשיים.

נמרוד פלשנברג

המאמר פורסם במקור באנגלית במגזין "Jacobin"

המשך המאמר בעמוד 10

ביום השני של מלחמת התוקפנות האמריקאית-ישראלית נגד איראן, רמז מזכיר המדינה האמריקאי מרקו רוביו, כי ההחלטה לצאת למלחמה הייתה תוצאה של שיקולים ישראליים, ולא אמריקאיים: "ידענו שתהיה פעולה ישראלית, ידענו שזה יורז מתקפה נגד כוחות אמריקאיים, וידענו שאם לא נפעל באופן מניעתי לפני שישגרו את ההתקפות הללו, נספוג אבדות כבדות יותר ואולי אף מספר גבוה יותר של הרוגים. אם זה היה קורה, כולנו היינו עומדים כאן ומשיבים לשאלות מדוע ידענו ולא פעלנו".

ההצהרה, שנאמרה כדרך אגב, פורשה בידי רבים כהודאה באשמה: ארצות הברית מממשת את שאיפותיה של ישראל במסע ההפצצות המשותף באיראן. אמנם ברור כי השתדלנות המתמשכת של נתניהו למען תקיפה השפיעה על דונלד טראמפ לקבל את ההחלטות לפעול נגד איראן ביוני 2025 ועכשיו. אך הרעיון שישאל גררה את ארצות-הברית למלחמה, או שזוהי "מלחמה של ישראל" שארצות-הברית נגררת אחריה בעיוורון, הוא שגוי.

המלחמה הנוכחית מייצגת את שיאם של מאמצים ארוכי שנים של ברית ניאו-שמרנית במעמדות השליטים העולמיים. בברית זו חברים גורמים בממסד הביטחוני של ארה"ב, בהנהגה הצבאית והפוליטית הישראלית, כמו גם במשטרי הריאקציה הערבית במפרץ ובחוגים אירופיים התומכים בקידום הברית הטראנס-אטלנטית. עמדה זו התומכת בהתערבות אינה משקפת את דעותיו של כל המעמד השולט במערב, אלא חלקים משמעותיים בו, שבליבם תעשיות הנשק ואנרגיית המאובנים (נפט, גז).

על פי השקפת עולם זו, שנותרה עקבית לאורך שלושים השנים האחרונות, הדומיננטיות האמריקאית באזור המפרץ חיונית לשמירה על מחירי אנרגיה ועל אספקה יציבים, כמו גם להבטחת היתרון הצבאי והכלכלי של המערב ברחבי העולם. הברית הניאו-שמרנית ניצבת כעת בפני הזדמנות אסטרטגית חסרת תקדים בעקבות התמורות שחלו מאז אוקטובר 2023, כאשר שותפות רבות ב"ציר ההתנגדות" נחלשו משמעותית או פורקו. נתניהו ובעלי בריתו ראו בכך הזדמנות ייחודית לחסל את המכשול הזה עבור המערב.

נתניהו כניאו-שמרן ראשי

נתניהו היה מאז ומתמיד תומך מרכזי ומקדם של השקפת עולם זו. הוא התבטא נגד המשטר האיראני לפחות מאז שנות ה-90. לפני כן, התמקד בקידום תפיסת הלוחמה בטרור בווינגטון. הבלטת האינטרסים המשותפים של ארה"ב וישראל במאבק בקיצוניות במזרח התיכון, בין אם מצד מדינות ובין אם מצד גורמים לא-מדינתיים, הייתה המסר המרכזי של נתניהו מאז ימיו הראשונים בפוליטיקה – עוד בבוסטון של שנות ה-70. הוא המעיט בעקביות בחשיבות הסוגיה הפלסטינית והדגיש את הסכסוך האזורי בין ישראל לאיראן כסתירה המרכזית במזרח התיכון.

לפי תפיסה אזורית זו, את הסתירה העיקרית באזור מייצגת האנטי-ציונות של המשטר האיראני ולא הכיבוש המתמשך ונישול הפלסטינים בידי ישראל. הפלסטינים עצמם מוצגים כחלק ממערך ג'יהאדיסטי עולמי, בין אם בהנהגת איראן ובין אם בדומה לדאעש, ולא כעם הנלחם למען זכויות לאומיות. כך קל יותר להמשיך בנישול מאדמתם ומזכויותיהם.

שביתה בעקבות הירי בראש עיריית עראבה

הצהרת הקומוניסטים

באיראן, ישראל וארה"ב

מק"י, המפלגה הקומוניסטית של ארה"ב (CPUSA) ומפלגת טודה הקומוניסטית האיראנית פרסמו הצהרה משותפת הקוראת לעצור את המלחמה באזור. בהודעה נמסר: "מלחמת התוקפנות נגד איראן, בה פתחו ממשלת נתניהו הפושעת והאימפריאליזם האמריקאי, הציתה מלחמה כוללת הגוררת את האזור והעמים בו לאסונות נוספים ולקורבנות אזרחיים. זאת בניגוד לאינטרסים של העמים, לעצמאותם ולזכותם להגדרה עצמית, בניסיון להשתלט על האזור ועל העולם".

עוד נכתב בהודעה המשותפת: "הצהרת ממשל טראמפ על כוונתו 'להחליף משטר' במדינה ריבונית באזור, כמו גם במדינות באמריקה הלטינית, היא רמיסה גסה של הריבונות ושל כבוד העמים. לא ניתן להתעלם מניסיונם של העמים בפלסטין, בעיראק, בלוב, בסוריה, בלבנון ובכל מדינה בחצי הכדור הדרומי המתמודדת עם קולוניאליזם ואימפריאליזם: שחרור אמיתי והצלה ממשטרים ריאקציוניים וסמכותניים והחלפתם עשויים להתמש רק בפעולה של העם ובהנהגה פטריוטית – לא זו מושינגטון או מתל אביב".

בסיום ההצהרה נכתב: "אנו חוזרים ומדגישים כי התקפה זו על איראן ועל העם האיראני היא הקדמה להשתלטות מוחלטת על שאר מדינות האזור – תוכנית שממשלת ישראל והממשל בארה"ב חשפו. אנו מדגישים גם כי התוקפנות הצבאית האימפריאליסטית לא רק שאינה מבשרת את שחרור איראן מעול העריצות והדיקטטורה הנוכחית, אלא היא ניסיון להחריב את איראן כמדינה מתפקדת. זה ניסיון להחליף את הממשלה הנוכחית במשטר כפוף וסמכותני שראשו כבר הכריזו בעבר על כוונתם לרכא באכזריות את יריביהם. כמפלגות קומוניסטיות אינטרנציונליסטיות, אנו קוראות לכל הכוחות השואפים לשחרור אמיתי ממשטרי הניצול והדיכוי בכל אחת ממדינותינו לאחד את מאמציהם ברגעים קריטיים אלה ולהיאבק בממשלות המלחמה והתוקפנות".

לזכרו של חאלד עטייה

סניף מק"י בנצרת, חזית נצרת הדמוקרטית ובנק"י מודיעים בצער על פטירתו של החבר היקר חאלד עטייה ביום שישי, 6 במרס, בגיל 73.

חאלד עטייה הצטרף לשורות הנוער הקומוניסטי בגיל צעיר. בהמשך הצטרף לשורות המפלגה הקומוניסטית וחזית נצרת הדמוקרטית. הוא היה נוכח בכל המאבקים ופעיל בביצוע כל המשימות המפלגתיות שהוטלו עליו והתבלט בפעילותו הבלתי נלאית. הייתה לו נוכחות בולטת במחנות העבודה ההתנדבותית שנערכו בעבר בעיר נצרת. השתלב ביוזמות התנדבותיות והומניטריות רבות.

כפעיל איגוד מקצועי בולט כיהן עטייה כיושב ראש ועד עובדי עיריית נצרת כמשך שנים רבות. הוא הגן על זכויות העובדים וזכה באמון חבריו לעבודה אשר בחרו בו פעם אחר פעם לעמוד בראש ועד העובדים. חבריו וחברותיו במפלגה, בחד"ש ובבנק"י העריכו אותו כאדם ישר ואיש עקרונות, אשר דבק בדרכו הפוליטית ובקו המפלגתי. נזכור אותו לעד.

ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי וועד ראשי הרשויות המקומיות הערביות קיימו השבוע (10.3) שביתה כללית בעקבות הירי בראש העיר עראבה שבגליל התחתון, ד"ר אחמד נסאר, שנפצע באורח בינוני. התקרית אירעה בעת שנסאר היה במאפייה בעיר. גם ד"ר אנואר יאסין, חבר מועצת העיר מטעם חד"ש, העומד בראש הוועדה העממית בעיר, נפצע מן הירי באורח בינוני. השניים הועברו לבית החולים פוריה בטבריה לקבלת טיפול רפואי.

בכתבה שפורסמה ב"זו הדרך" באוקטובר אשתקד נכתב כי כחודש לאחר שנכנס לתפקידו, בתחילת אפריל 2024, נתקל אחמד נסאר לראשונה בתופעה המאיימת על כל ראש רשות ערבית. אז דובר בפניו פסולת שעליו שלט קרטל אזורי. קרטל זה מחלק את המכרזים ביישובי הצפון בין חבריה של קבוצה קטנה של קבלנים יהודים וערבים. זאת באמצעות "חסות" של ארגוני פשיעה השולטים בשטח ומאיימים על מתחרים. המונופול דה-פקטו מאפשר לקבלנים לסחוט את העיריות.

מק"י וחד"ש גינו את הירי בראש עיריית עראבה ובסגנון בהצהרה שפירסמו נכתב: "הפשיעה בחברה הערבית גוברת באופן מסוכן וחוצה שוב ושוב קווים אדומים. זה לא היה מגיע לנקודה זו אלמלא השותפות הבוטה בין כנופיות פשע למוסדות המדינה המבקשים להטביע את החברה הערבית בדמה. ראשי וחברי הרשויות המקומיות בחברה הערבית נמצאים בחזית נגד כנופיות פשע המכוונות לרשויות המקומיות במשאבים ובמכרזים שלהן. חיוני לפתח תוכניות קהילתיות וממשלתיות כדי להתמודד עם אתגרים אלה". בסיום ההצהרה הודגש הצורך למנף ולהסלים את המאבק הנמרץ בפשע המאורגן בחברה הערבית באופן שידרוש הן מהחברה והן מהמדינה כולה לתת דין וחשבון.

מנסים להרתיע נציגי ציבור מלמלא את תפקידם

ח"כ עופר כסיף (חד"ש) ציין: "הפשע הזה איננו רק ניסיון אלים של הפשע המאורגן המשתולל חופשי ומשתלט על מכרוי העירייה. זה גם ניסיון, התואם את האינטרס הממשלתי, להרתיע נבחרי ציבור מלמלא את תפקידם ולהעניק שירותים לתושבים בצל ההדרה וההזנחה הממשלתיות המתמשכות. זה גם ניסיון של הממשלה עצמה להפיץ פחד ובהלה בחברה כולה, במטרה לפורר אותה ולחסלה ככזו, פשוטו כמשמעו. המאבק בממשלה בכל הכוח הוא הכרח – הוא המפתח לחיסול הפשיעה, לגדיעת הטרור המתנחבלי, להפסקת הרצח בעזה ולסיום המלחמות המיותרות באיראן ובלבנון. אני מאחל החלמה מהירה ומלאה לחבריי הפצועים".

הוועד הארצי של ראשי הרשויות המקומיות הערביות גינה את הירי לעבר ראש העירייה ויו"ר הוועדה העממית בעראבה, ומסר: "הוועד רואה במעשה זה הסלמה מסוכנת וחמורה בפשיעה המאורגנת ובאלימות בחברה הערבית. הוועד מטיל על הממשלה וגורמי אכיפת החוק את מלוא האחריות לאירוע החמור הזה, ודורש מהגורמים המוסמכים לחשוף את מבצעי המעשה, להביאם לדין ולהענישם. זאת על מנת להרתיע אחרים מלבצע מעשים מסוג זה ובמיוחד כאשר הן מכוונות נגד נבחרי הציבור ונציגי החברה הערבית".

יצוין שמחמוד דקה, צעיר בשנות ה-20 לחייו, שנורה ביפו ביום רביעי שעבר, מת השבוע (8.3) מפצעיו בבית החולים וולפסון בחולון. המשטרה עצרה שני חשודים תושבי יפו. 63 ערבים קיפחו את חייהם מתחילת 2026 בנסיבות הקשורות לפשיעה ולאלימות. לפי נתוני המעקב של ארגון יוזמות אברהם, 58 מהנרצחים נורו למוות, 31 היו בני 30 ופחות.

אל יתהלל חגור כמפתח

הניסיון של המערב למנוע עצמאות איראנית ולהכניס אותה בכוח למעגל החסות המערבי-האמריקאי.

לדבריו, "ניסיון זה החל עוד בהדחתה של [ראש הממשלה] מוצאדק בשנת 1953, לאחר שנבחר [ב-1951] בבחירות דמוקרטיות וניסה להלאים את תעשיית הנפט האיראנית. אז השתתפו בהדחתו בריטניה וארה"ב, שהמליכו את השאה, ששינתה עימן פעולה. כאן נכנסה ישראל לתמונה, כשסייעה לשאה לשלוט בארצו ביד ברזל אכזרית".

"מיום נפילתו במהפכה האסלאמית בשנת 1979 מנסה המערב להחזיר את איראן לשליטה המערבית. כך עשה כשעודד את סדאם חוסיין לפלוש לאיראן בשנת 1980, ומאז נמשך הלחץ דרך סנקציות כלכליות קשות יותר ויותר. ועתה באה המלחמה הנוכחית, שאף אינה מסתירה את כוונתה הישירה, שהיא החלפת שלטון והכפפת איראן למערב. כל מי שרואה פה דפוס פעולה דומה לקולוניאליזם של המאה ה-19 וראשית המאה ה-20, אינו טועה".

זעירא מסכם: "הדיפלומט של טראמפ, סטיב ויטקוף, תיאר בריאיון השבוע את דרישותיו במו"מ כך: איסור העשרת אורניום, חיסול הטילים הבליסטיים, ביטול הצי האיראני ואיסור הקשר עם קבוצות שיעיות במזרח התיכון. אם איראן הייתה מסכימה לדרישות אלו, היא הייתה מפסיקה להיות מדינה עצמאית. אכן, זו מטרת המלחמה — שיעבוד מלא".

מלחמה ושלוש. יכולת השימוש של שלטון האייתולות בסכסוך הישראלי-פלסטיני נובעת מה'לוקסוס' של הצינונות, עד כה, שלא לפתור אותו (וילה בג'ונגל). תפיסת ישראל כנטע זר בלב ה"אומה" הוא הדבק האידיאולוגי הקושר, מימים ימימה, את האיבה לישראל לסולידריות הבינערבית והפאן-ערבית ולסולידריות האסלאמית הערבית והלא ערבית, הסונית והשיעית. במקום להשתלב בשלוש במרחב בו היא נטועה, ישראל מקיימת את עצמה כחרב להשכיר לכוחות קולוניאליים. טראמפ משרת את הקפיטליזם החזירי, האימפריאליסטי, האוטוריטרי ואת האוונגליסטים. הדרך לשלוש יכולה להיות קצרה - חייבים להשיג הסכם עם הפלסטינים. רק שלום יציב (צודק) עם הפלסטינים יסיים את הסכסוך "אחת ולתמיד". לשם כך לא צריך לרצוח מנהיגים, להחליף עוד משטרים ולפרק עוד מדינות במזרח התיכון.

משכי החירום בסכסוך נהיו תכופים יותר, משכי ההפוגה קצרים יותר. היקף וטווח המלחמות גדולים יותר. המלחמות יקרות, הרסניות וקטלניות יותר.

שני מושגים צפים ועולים בשנתיים האחרונות בישראל: האחד, הדאגה ל"חוסן חברתי" - לאי יכולת עמידה, החשש מקריסה עקב המאמץ; השני הוא הכמיהה ל"אחת ולתמיד" - קוצר הרוח ואי-הסבלנות לגבי הסוף המובטח, המיוחל אך המבושש לבוא. שני המושגים משקפים את מצוקת האוכלוסייה עקב לחצי קיום במצבים בלתי-נסבלים. המיתוס העכשווי הוא שאפשר, בעזרת האל וטראמפ שליחו, ליצור מזרח תיכון חדש שבו ישראל תשתרע עד לפרת ולחידקל ויהיו גם שלום ועסקים טובים. איך כתבה נעמי שמר? הדרך ארוכה היא ורבה. כולם הולכים בדרך עד סופה המר. מאבקנו לשלוש ולשיתוף עם כל עמי המזרח התיכון יימשך.

אבישי ארליך

אל תתרברב כשאתה חוגר חרבך לפני הקרב כמי שמוריד חגורו אחרי שניצח. כך אמר, בתנ"ך, אחאב מלך שומרון לבן הדרד השני מלך ארם לפני צאתם למלחמה זה בזה (מלכים א', כ"י-א). אנחנו רק בהתחלה, עוד נראה מה יהיה...

תודעה במלחמה

במלחמה מתקצרים הראייה, המחשבה והמצפון למייד, לכאן ועכשיו. עזה שמבוססת בחורבותיה ובדמיה היא עכשיו מחוץ לטווח הראייה והתפיסה של רוב הישראלים. אין לרוב הזה שמץ אמפתיה, ענין ורצון לדעת מה שקורה ולא איכפת לו מה שיהיה בעזה.

בגדה המערבית מתחולל, בסמכות המדינה ובאחריות צה"ל, מצב של טיהור אתני ושל סיפוח קרקעי אלים ומואץ. בפועל אין יותר, אם הייתה, מערכת משפטית שבאמצעותה אפשר, לכאורה, להתגונן. אין חוק ומשפט; אין יותר הבדל בין מתנחלים-חיילים-מפקדים-משטרה. מי שבא להגן בגופו על הפלסטינים נחשב אויב ומתייחסים אליו באלימות כמעט כאל פלסטיני. מוכרחים להכיר במציאות שהגדה היא, לא רק מהיום, מחוץ לתחום האכפתיות של רוב הישראלים. חמישים ושמנה שנים אנו בשמאל העקבי מתעקשים לא-להכיר במציאות ישראל יוצרת. ההתנגדות לכיבוש היא במהות זהותנו. אבל הכיבוש והייהוד מתרחשים וידנו קצרה לעצור.

במעטה מלחמה מתמדת בחזיתות משתנות, מגבירה הממשלה הפשיסטואידית את שליטתה בכל מוסדות המדינה, החברה, התקשורת והתודעה. כשהטילים החלו ליפול, האופוזיציה הציונית נעלמה, גם הלימודים, גם המחאה נפסקה. אפילו הזעקה של האזרחים הערבים על הרצח נאלמה אל מול פחד הקיום ללא מקלטים ונוכח טילים שלא מבחינים בין יהודים וערבים. 'פיקוד העורף' מכותיב לכולנו מה לעשות: להיכנס לממ"ד ולנוח, לעלות מהמקלט ולנשום. אנחנו כולנו בריגים במכונת מלחמה אחת גדולה - כנראה המשוכללת שיש איפשהו כיום בעולם. אולי האוקראינים טובים כמונו.

דברי ימי המלחמה באיראן

מכתבו של פרופ' יוסי זעירא ב"הארץ" (9.3) תואם לחלוטין את דעותי וכתוב טוב משיכולתי לכתוב. הוא אומר: "כמה וכמה כותבים המבקרים את בנימיין נתניהו בדרך כלל, כמו עקיבא נוביק ועוזי ברעם, לא התאפקו והביעו תמיכה במלחמת איראן, ואף הגדירו אותה כצודקת. ואני איני מוצא מלחמה זו כצודקת כלל וכלל. בעיני זו מלחמה פושעת מתחילתה. ראשית, שורשיה בהסכם הגרעין האיראני משנת 2015, שפעל היטב עד שבוטל חד-צדדית על ידי דונלד טראמפ בכהונתו הראשונה, בעידוד נלהב של בנימיין נתניהו. מאז כל ניסיונות איראן לחדש את ההסכם כשלו, ולא באשמתה. ניתן היה להחליף את המלחמה בהסכם טוב".

זעירא מוסיף: "מלחמה זו היא פשע גם משום שהיא מתקפת מנע, אך כדי למנוע מה? אין כל ראייה שאיראן התכוונה לתקוף את ישראל, ובוודאי שלא את ארה"ב. לכן מלחמה זו היא הפרה בוטה של אמנת האו"ם ומלחמה זו היא פשע מלחמה מפני שחלק מרכזי של ההתקפה הישראלית והאמריקאית הוא על ההנהגה האזרחית והדתית של איראן. גם זה מנוגד באופן קיצוני לחוק הבינלאומי ולאמנת האו"ם. ומלחמה זו היא פשע מלחמה בעיקר מפני שהיא המשך

הלווייתם של האחים מוחמד ופאהים מועמר שנרצחו השבוע בידי מתחבל בכפר הפלסטיני קריות (צילום: אורן זיו/אקטיביסטיס)

הטרוריסטים היהודים לא מתחפשים

מתחפשת לפטריוטיות, השחתת מידות מתחפשת לשכל ישר. אסור לעמוד מנגד.

עוד רגע, ממש עוד רגע, ברקע הדרמה הנפרסת מול איראן, נשמע שוב את מכלול המטפורות והפנטזיות המיתיות והמשיחיות שמייצרות את ההקבלות: בין שושן הבירה ומרדכי היהודי, לבין טהראן הבירה ועם כלביא, ואיך מה שהיה הוא שיהיה. אין ספק שאיראן היא אויב אכזר – ואין ספק שגם נשקף ממנה איום ממשי.

אבל ברשותכם – את הרומנטיקה הזאת שאשיר למי שמתמחה בניסים ובנפלאות. אני רוצה להזכיר פורים אחר. פורים של תשנ"ד – 1994. גם אז, באמצע הרמדאן, נכנס למערת המכפלה המחבל השפל ברוך גולדשטיין ורצח 29 מתפללים פלסטינים ופצע למעלה ממאה.

מה שמתחולל בגדה היום הוא המשך ישיר לאותו טבח שפל של 1994. מה שמתחולל בישראל הלגיטימית של הקו הירוק, התקיפות על לוס אנדז'לס, הוא המשך ישיר לאותה אלימות. מזעזע שגם את הפרקטיקה האזרחית של נוכחות מגינה אנחנו צריכים לייבא מהרי האופל של דרום הר חברון לישראל.

המבט המטפורי אל שושן הבירה מסוכן מפני שהוא מסיט את המבט ממה שמתחולל כאן ועכשיו. אז אולי השנה באמת אפשר לוותר על פורים, כי גם כך הכל בתחפושת אחת גדולה: אלימות שמתחפשת לעוצמה. שכרון כוח שמתחפש לאומן. שרירותיות שמתחפשת לחוק. שנאת זרים שמתחפשת לאהבת הארץ. פירוק מוסדות שמתחפש לרפורמה. בריונות שמתחפשת למשילות. אבל אנחנו לא חלק מהנשף הזה, אנחנו לא שיכורים, אנחנו לא במסכה.

ברור לגמרי שעומדים בפנינו ימים קשים בכל המישורים. אך אנחנו כאן לא מפני שאנחנו בטוחים שנצח – אלא מפני שאנחנו מסרבים להסכים לחורבן שמתחולל מול עינינו. איפה שיש מאבק – יש תקווה.

זה מסע ארוך, והוא לא של יחידים, אלא של ציבור שלם. ציבור זה מבין שאין לנו על מי להישען אלא זה על זה – בברית של התנגדות אזרחית לא אלימה, אחריות הדדית וסולידריות, ברית של חירות, של שוויון, של צדק ושל חמלה. ברית כזו מביסה את הפחד. היא שמחזירה את התקווה. ואנחנו לא נוותר, לא נשתוק ולא נחדל והתקווה תנצח.

ניר ברק

ד"ר ניר ברק היה אמור להנחות את הפגנת מחאת העם בחיפה ב-28.2, יום פריצת המתקפה הישראלית-אמריקאית על איראן. נוכח ביטול ההפגנה, החליטו מארגניה לפרסם את דבריו. אלה רלוונטיים במיוחד על רקע גילויי האלימות והטרור היהודי בגדה המערבית הכבושה, אשר אינם פוסקים גם כשתשומת הלב מופנית למלחמה באיראן.

אנחנו עומדים כאן בערב מתוח – כמו הרבה שכבר שקדמו לו. ערב שבו המדינה כולה מחכה לשמוע מה יקרה, מה צפוי, איך נערכים. אבל בממשלה שלנו – דממה. אף שר, אף חבר כנסת מהקואליציה לא פונה לציבור, לא מסביר, לא מנמק. הם בוודאי מספרים לעצמם שכך שומרים על עמימות – שבעי רצון מעצמם – אבל זה רק המשך של אותה ההפקרות שאותה אנחנו מכירים כבר יותר מדי טוב.

וכשאין הנהגה אמיתית – נשארות רק תחפושות. פורים כבר כאן, אבל נדמה שהשנה הוא התחיל מזמן. כנופיית עבריינים שמתחפשת לממשלה לגיטימית – אך אינה מדברת עם אזרחיה. פירומנים שמתחפשים לשרים – שמעדיפים להעמיק קרעים במקום לנהל את המדינה. סוכני כאוס שמתחפשים לחברי הקואליציה בכנסת – שעסוקים רק בקידום אינטרסים של חרדים ומתנחלים במקום את טובת הכלל.

ובינתיים, בשטח, יש מי שאינם בתחפושת כלל. כנופייה עבריינית מאורגנת היטב מנסה לחדור לעזה עם להט משיחי בעיניים. בראש הגדוד צועדת אצבעונית המפקדת – לימור סון הר מלך – וביחד הם מסכנים את ביטחון המדינה, מצפצפים על החוק ועל כל מי שלא שותף לתפיסת עולמם המעוותת בדבר עליונות יהודית.

בגדה המערבית נוכחת כל יום אסופת המחבלים, הזרוע הצבאית של גדודי כהנא המחבל המכונים בשם המכובס נוער הגבעות. הם משליטים טרור בלתי פוסק – יורים, מכים, רוגמים באבנים, שורפים, שוחטים בעלי חיים, דורסים, מגרשים ובווזים. לבושת כולנו. הצבא עומד מנגד ולעתים ממש משתף פעולה. וכמובן שהכל נעשה בעידוד ובתמיכת הממשלה – וזו בושה גדולה. המתירות עם איראן היא האירוע הכי גדול שקורה כאן. זה אחד הכוחות המניעים הגדולים ביותר של ההפיכה המשטרית שמתחוללת מול עינינו.

וכמובן שמה שקורה בגדה מגיע גם לישראל הלגיטימית. אנחנו בשיאו של נשף מסכות מסוכן במיוחד, שבו האלימות

חושבים בתל-אביב במקלט ציבורי בעת אזעקה, 8 במרס 2026 (צילום: חיים גולדברג/פלאש90)

העובדים והמלחמה נגד איראן ולבנון

בנקאות, פיננסים, ביטוח, רשתות שיווק, מזון ותעשיית הנשק. זו רשמה רווחים חסרי תקדים בתולדות המדינה. לקראת הפגישה ביום ראשון פרסם האוצר שמעסיקי יורשה להוציא עובד בהסכמתו לחל"ת, והעובד יקבל מהמדינה דמי אבטלה של 70% מהשכר. לפי המתווה, עובד יהיה זכאי לדמי אבטלה 14 ימים אחרי שיצא לחל"ת, לעומת 30 ימים בימי שגרה. תקופת העבודה הנדרשת לזכאות תצומצם, ולא ינוכו ימי החופשה של העובד. חמשת ימי ההמתנה הקבועים בחוק לא יהיו תקפים עבור יציאה לחל"ת בימי המבצע. נדיב, נכון? השכירים היוצאים לחל"ת יאבדו רק 30% משכרם. זו הפעם השלישית בשנתיים האחרונות שבה מתקיימת מתקפה איראנית, והממשלה עדיין לא גיבשה פתרון ארוך טווח להשלכות של מצב מלחמתי על כלל המשק. פעם אחר פעם ממשלת הימין נתלית בפתרונות אד-הוק, המאומצים באופן רטרואקטיבי. בינתיים מעמידים את העובדים במצב של חוסר אונים, ומכריחים אותם להסתמך על חסכוניותיהם.

פתרונות רעים

פתרונות בדיעבד הם פתרונות רעים, במיוחד עבור עובדים מוחלשים ומקומות עבודה קטנים. לאוכלוסיות אלה חסרה רשת ביטחון מספקת, במיוחד אחרי שלוש שנות מלחמה שרוקנו את המשאבים המעטים שאולי היו להם. זאת בנוסף לעובדה שפתרון החל"ת אינו רלוונטי עבור מאות אלפי עובדים: שעתיים, עובדים שלא זכאים לדמי אבטלה כמו עובדים אחרי גיל פרישה, מבקשי מקלט או עובדים שכבר ניצלו את כל תקופת האבטלה שלהם במלחמה הארוכה בתולדות ישראל שסופה לא נראה באופק. ברור שהפתרון עבור העובדים וכלל האזרחים הוא להפסיק מייד את המלחמה. ככל שהמלחמה תימשך, כך השכירים ישלמו מחיר כבד יותר – הרוגים, פצועים, ואובדן רכוש, שכר ומקומות עבודה. על פי ההערכות עלות המלחמה תגיע לסכום של 100 מיליארד שקל (!) ואת המחיר נשלם כולנו בקיצוצים בתקציבי הרווחה, החינוך, הדיור והבריאות ובהעלאת מיסים. עוד סוגיה שטרם נמצא לה פתרון היא – אלפי העובדים שפוננו מבתיים והעומדים בפני סכנת פיטורים. לא הוגשה הצעת חוק שתגן על עובדים שפוננו לאחר שבתיהם ניזוקו במהלך המלחמה נגד איראן.

אפרים דויד

יו"ר ההסתדרות, ארנון בר-דוד, שב ביום חמישי (5.3) ללשכתו בקומה החמישית בכניין הוועד הפועל בתל-אביב. זאת, לאחר חודשים בהם בגלל חשד לקבלת שוחד שהה במעצר, במעצר בית ונאסר עליו ליצור קשר עם בכירי הארגון. עם חזרתו, נוקט בר-דוד בדיוק באותה טקטיקה של ראש הממשלה בנימין נתניהו – שתיקה. זאת, למרות שמחוקן ללשכה נשקפת למיליוני עובדים סכנה בעקבות המלחמה שפתחו ישראל וארה"ב נגד איראן. בר-דוד פרסם רק שתי הודעות קצרות לפיהן שוחח עם שר האוצר בצלאל סמוטריץ' ועם יו"ר נשיאות המגזר העסקי דובי אמיתי "בנושא מתווה הסדרת חזרת המשק לפעילות לאור הנחיות פיקוד העורף". קרי: צריך להפיג את החששות של המעסיקים ("המגזר העסקי") ושל ממשלת הימין: הכרחי שהמשק הקפיטליסטי ישוב לפעילות מלאה למרות שהעובדים (בהם חברי ההסתדרות) נמצאים בסכנה חמורה בעקבות הירי הבלתי פוסק מאיראן ומלבנון. ראוי להזכיר שהשבוע נהרגו שני פועלי בניין, רוסטם גולומב ואמיד מורטוזוב, ואחד נפצע קשה מרסיסים באתרי בנייה ביהוד ובאור יהודה.

ויתור על זכויות העובדים

בהודעה משותפת של ההסתדרות, האוצר והמגזר העסקי שפורסמה לאחר השיחה נאמר כי הצדדים "רואים עין בעין את הדברים". לדבריהם, "ידענו בעבר לפעול במשותף באחריות ובשיתוף פעולה וכך גם נפעל הפעם. נשמור על משק חזק ועל ביטחון העובדים". בתרגום לעברית: בר-דוד כבר נכנע בעבר – ויתור על זכויות העובדים ואף איפשר קיצוץ בשכרם של מאות אלפי עובדים כדי לממן את מלחמת ההשמדה בעזה ואת העמקת הכיבוש. עוד נקבע בשיחה שהשלושה ייפגשו ביום ראשון, פגישה שאכן התקיימה. באותה ישיבה סמוטריץ' לא נסוג מדרישתו "להחזיר את המשק לפעילות מלאה" וסוכם שיציג "מתווה פיזיית שיתן מענה למגזר העסקי ולמגזר הציבורי, כפי שניתן בעבר והביא לרציפות תפקודית במשק וסיוע לשכירים ולעצמאים ולהתאוששות מהירה של המשק". במילים אחרות: קודם כל יש לדאוג לרווחי המעסיקים. חרף העובדה שרווחי המעסיקים, בייחוד הגדולים, גדלו בצורה פנומנלית מאז פרצה המלחמה ב-7 באוקטובר 2023. בולטים ענפים כגון

דוד אדלר, מארגן משט הסיוע ההומניטרי לקובה:

עכשיו תורנו להגיד תודה לקובנים

מה דעתך על תגובת הקהילה הבינלאומית נוכח העמקת המצור האמריקאי על קובה? האם היא מספקת מענה הולם למצוקה של אזרחי קובה?

ברור לכל שתגובת הקהילה הבינלאומית אינה נותנת מענה הולם לצרכים ההומניטריים של העם הקובני. זו אף לא התנגדה למאמצי ממשל טראמפ לפגוע אנושות בכלכלה הקובנית. אחת הסיבות לכך היא החשש מפני הטלת סנקציות כלכליות בידי טראמפ. אבל רבים ברחבי העולם סבורים אחרת: שלא צריך להיכנע לפשעי טראמפ ולאומיו – שיש להגיב לאיומים אלה בנחישות ובמהירות. זו הסיבה בגללה פתחנו ביוזמת "אמריקה שלנו" – בה שותפה התנועה הבינלאומית לסולידריות עם קובה ולהחלטתנו להעניק סיוע בעת שהעם הקובני הכי זקוק לו. אמנם מטרת המשט היא להעניק סיוע, אבל אנו גם רוצים להעביר מסר ברור ברחבי העולם: המצור נגד קובה לא יעבור בשקט והעמים ברחבי העולם מוכנים להושיט סיוע ומייד.

אך הממשל האמריקאי טוען שקובה הפכה

"איום קיומי ויוצא דופן" נגד ביטחונה של ארה"ב...

האמת היא שקובה אינה מאיימת צבאית על ארה"ב. האיום היחיד על ארה"ב הוא אחר – הוא פוליטי. מדובר באומה קטנה בפריפריה שאינה מוכנה לוותר על ריבונותה ועל עצמאותה, שמשקיעה משאבים רבים במערכת הבריאות הציבורית ובמערכת הרווחה. תוחלת החיים בקובה גבוהה יותר מאשר בארה"ב! מה שמפריע לטראמפ הוא שקובה אינה מוכנה לקבל את התכתיבים שלו ולפעול בהתאם לרצונו. זו הסיבה להעמקת המצור האמריקאי הקיים זה שישה עשורים. קובה, העומדת על הגנת ריבונותה ומתמידה בעצמאותה, משדרת לעולם מסר חשוב: ניתן להוסיף ולהתקיים מחוץ לאזור ההשפעה של ההגמוניה האמריקאית.

נדמה לי שלהעניק סיוע לקובה בשעה קשה זו היא

צורה של הכרת תודה על עשרות שנות סולידריות

בינלאומית של האי הסוציאליסטי כלפי עמים רבים

באמריקה הלטינית, באסיה ובאפריקה ואף כלפי

מדינות רבות באירופה. הסולידריות

האינטרנציונליסטית עומדת במרכז מדיניות החוץ

של קובה מאז המהפכה, נכון?

במשך עשרות שנים עמדה קובה לצידם של עמים רבים דווקא בשעותיהם הקשות ביותר: אסונות טבע, רעידות אדמה, מחלות – גם במהלך מגפת הקורונה. אפשר להגיד בבטחה שקובה היא המדינה שהעניקה את סיוע החוץ הרב ביותר יחסית לגודלה, בין כל המדינות בעולם: מהתמיכה המעשית להפלת האפרטהייד בדרום אפריקה ועד למשלחות הרפואיות שפקדו כמאה ארצות. בכל פעם שפורץ משבר, העם הקובני מתייצב לצד הקורבנות. הגיע העת שהעולם יחזיר ולו מעט ממה שקובה העניקה. עכשיו תורנו להגיד תודה לקובנים.

נמרוד עובד

ביוזמת האינטרנציונל המתקדם מתארגן משט סיוע לקובה בכותרת "אמריקה של כולנו". המשט, שאמור להגיע להוואנה ב-21 במרס הקרוב, יפליג ממספר נמלים ברחבי אמריקה הלטינית, ממקסיקו בצפון ועד ארגנטינה בדרום.

מארגן המשט, דוד אדלר, מסר בשבוע שעבר לעיתון הקומוניסטי הצרפתי "הומניטה" כי מטרת המשט היא לגייס סיוע דחוף למען העם הקובני וללחוץ על הממשלות ברחבי העולם לחדש את אספקת הנפט לקובה. זו נפסקה עקב המצור שהטיל נשיא ארה"ב טראמפ על האי הסוציאליסטי. להלן חלקים מתוך הריאיון שערך העיתונאי לואיס רייגדה.

מדוע דחוף כל כך לפעול כדי לסייע לקובה?

קובה תחת מצור אמריקאי והנגישות למזון, לדלק ולמוצרים רבים נעשתה קשה הרבה יותר עבור תושביה. משלחת של האו"ם שביקרה באחרונה בקובה כדי לבדוק את השלכות הידוק המצור מצאה כי חדרי המיון ויחידות הטיפול הנמרץ בבתי החולים אינם יכולים לתפקד כמצופה בשל מחסור בתרופות ובחיסונים. ללא פעולה בינלאומית מיידית, המצור האמריקאי עלול להפוך למשבר הומניטרי חסר תקדים.

יוזמת המשט "אמריקה שלנו" דומה עד מאוד

למשטי הסיוע שניסו לפרוץ את המצור שמטילה

ישראל על רצועת עזה כבר שנים רבות...

אכן, מעוזה ועד קובה, המצור, הסנקציות וניסיונות ההרעבה היו לכלי נשק בארסנל האימפריאליסטי. זו צורת ענישה כלפי העמים שאינם מוכנים להתיישר עם הדרישות האימפריאליסטיות ונענשים בשל כך. ענישה זו אמורה "להוות דוגמא" לעמים אחרים למה שצפוי להם. המענה של האזרחים בכל העולם צריך להיות להעמיק את הסולידריות עם העמים שתחת מצור, להתארגן כדי להחיש סיוע ממשתי ולשבור את בידודם – גם חומרית וגם פוליטית.

צילום מתוך הסרט "פלסטין '36"

"פלסטין '36" מאת אן-מארי ג'אסר ו"סרט לוחם" של כמאל אלג'עפרי

שני סרטים על הזיכרון הלאומי הפלסטיני

הקנוניה שהם רקחו עם התנועה הציונית על מנת להכשיל את המרד. זאת, בניגוד לעובדים הערבים, במיוחד סוורי נמל יפו, שבתחילת המרד פתחו בשביתה שהתארכה שלוש שנים. אך העיסוק בשנה הראשונה של המרד גם חסך מהבימאית ניתוח של כישלוננו ובייחוד התדרדרותו בשנותיו האחרונות, 1938 ו-1939 – מה שתואר בידי היסטוריונים רבים כ"מלחמת אזרחים פנים-פלסטינית" שפרצה בעידודם של השלטונות הקולוניאליים והממסד הציוני.

כאמור, גם ב"סרט לוחם" נעשה שימוש בחומר תיעודי רב, רובו ממקורות בריטיים וישראליים. אלג'עפרי לא מציג את עצמו במזכים ("קרדיטים") של הסרט כבימאי אלא כ"אוסף". ואכן זהו אוסף תיעודי המוצג שלא בצורה כרונולוגית. הגטו שהקימו ביפו חיילי צה"ל לאחר הנכבה ב-1948 פוגש את הטבח במחנות הפליטים סברה ושתילה ב-1982. משה דיין נכנס לעיר העתיקה של ירושלים ב-1967, אבל בכיתוב הסרט מסופר על כיבוש רמלה ב-1948 וגירוש תושביה ועוד. כל אלה גרמו לבלבול רב בהקרנת הבכורה של הסרט בפריס בקרב הצופים שאינם בקיאים בהיסטוריה של ישראל-פלסטין. למרות פגמיו, "סרט לוחם" ראוי לצפייה.

יוסי אבו

שבוע שיר / בעריכת לריסה מילר

פעם היו כאן כפרים / איתן קלינסקי

בְּחִיקָה שֶׁל תַּפְאוּרָה אֶלֹוהִית
 גְּלִיל לְמַעַלָּה כְּנַרְת לְמַטָּה
 נִמְלָטוּ עֲרוּצֵי דְרָדָר וְקוֹץ
 מִמְשׁוּכּוֹת צֶבֶר כְּפוֹת וְאֵיתָם
 פָּטַל בְּמִדְרוֹן וְזֶר תְּאֵנָה שְׁחוּמָה
 שְׁמִבְכָּשִׁים לְסַפֵּר לָנוּ אֵת הַסְּפוּר
 עַל דְּגֵרֵי בְּסֶתֶן שְׁהִיּוּם אֵינָם –
 וְאַנְחָנוּ מִמְּאָנִים לְשִׁמוּעַ אֵת הַסְּפוּר,
 אֲנַחְנוּ נוֹתְנִים לְתַפְאוּרָה הָאֶלֹוהִית
 לְהַמְשִׁיךְ לְרַמּוֹת אוֹתָנוּ
 וְלֹא לְסַפֵּר לָנוּ
 כִּי פֶעַם הָיוּ כְּאֵן כְּפָרִים
 כִּי פֶעַם הָיוּ כְּאֵן בְּתִים נוֹשְׁמִים עֲרִבִית
 שְׁאַנְחָנוּ בְּתִרְנוּ אוֹתָם לְבְּתָרֵי בְּתָרִים דְּמוּעִים.

הזיכרון הלאומי הפלסטיני עומד במרכזם של שני סרטים המוקרנים בימים אלה בפריס: "פלסטין '36" והקרנת הבכורה ל"סרט לוחם" ("פידאאי פילם", במקור). "פלסטין '36", סרטה של הבימאית אן-מארי ג'אסר, הגיע לרשימה הקצרה לאוסקר אחרי שהוקרן בפסטיבלים ברחבי העולם וזכה בתשבחות, בפרסים ובעיטורים. זה הסרט הפלסטיני השלישי שנכנס אי פעם לרשימה. קדמו לו "גן עדן עכשיו" (2005) ו"עומאר" (2013) של הבימאי הני אבו אסעד. ג'אסר היא האישה הפלסטינית הראשונה שזוכה במעמד.

"סרט לוחם" של כמאל אלג'עפרי, עבר גלגולים רבים מאז הפקתו בגרמניה ב-2024, לפני שפרצה המלחמה בעזה. אלג'עפרי הוא במאי ותיק, שנולד ב-1972 ברמלה, למד באוניברסיטה העברית ועזב את ישראל לטובת גרמניה בגיל 26. לאחר "סרט לוחם", הוא ביים אשתקד סרט נוסף - "עם חסן בעזה", שזכה בהפצה מוגבלת. כעת הוא עוסק בבימויו של סרט שלישי, אף הוא על גורלם של תושבי הרצועה בעיצומה של מלחמת השמדה.

סרטה של ג'אסר, המתמקד בשנה הראשונה של המרד הערבי הגדול בעת שלטון המנדט הבריטי, הוא עלילתי. במרכזו גורלו של הכפר המדומיין אל-בסמה בפאתי ירושלים תחת הדיכוי הקולוניאלי האכזרי ב-1936. בשני הסרטים משולבים קטעים מצילומי ארכיון בריטיים ובהם יומני קולנוע שהיו נפוצים מאוד באותה עת.

חלק מדמויות הסרט אמיתיות, אחרות מומצאות. "מקום של אי-כבוד" תופס הקצין הבריטי הפרו-ציוני וחדור האמונה הנוצרית-פונדמנטליסטית אורד וינגייט, שהצטיין באכזריותו כלפי התושבים הפלסטינים. כתבה שפרסם עופר אדרת ב"הארץ" ב-25 בפברואר האחרון מאשרת את מה שנצפה בסרט. אדרת התייחס לארכיון האישי של הקצין הקולוניאלי הבריטי שהוא דמות נערצת בהיסטוריוגרפיה הציונית. הארכיון שנתרם לספרייה הלאומית מתעד בכתב ידו את האסטרטגיה שנקט המשלבת פשעי מלחמה עם מדיניות הפרד ומשול של האוכלוסייה הפלסטינית במטרה לדכא את המרד הערבי – דיכוי שגבה את חייהם של אלפים.

וינגייט (השחקן הבריטי רוברט אראמאיו) מוצג בסרט כקצין ששיערו ארוך מאוד, בניגוד לפקודות הצבא ולתיעוד הקיים. לסרט פגמים היסטוריים נוספים – רכב סיור של הוורמאכט בפלסטין בשנות ה-30; משאיות של צבא ארה"ב ממלחמת העולם השנייה ועוד. אבל פגמים אלה אינם פוגעים באמינות הדמויות. ניכר שג'אסר מנסה להדגיש את תפקידן של הנשים הפלסטיניות במאבק האנטי-קולוניאלי, ואינה מסתירה את הניגודים המעמדיים בחברה הפלסטינית ואת בוגדנותם של הבורגנים ובעלי הפרדסים. היא אף מתארת את

התרופות בעזה אוזלות

המשך מעמוד 3

של מי המלחמה הזאת בכלל

סימן נוסף לכך שהמלחמה באיראן היא מאמץ עולמי ולא רק פרויקט ישראלי הוא התמיכה במלחמה תוקפנית ונפשעת זו מצד מדינות דמוקרטיות ליברליות במערב. הקנצלר פרידריך מרץ, מנהיג הימין בגרמניה, כינה את המלחמה של ישראל ביוני "העבודה המלוכלכת" של המערב, ובשבוע שעבר הצטרף לטראמפ בבית הלבן כדי להפגין תמיכה במתקפה הנוכחית. ניתן לקשור גישה זו לשיקולים הפוליטיים הספציפיים של גרמניה בנוגע לישראל, ולנטישה המוחלטת של ברלין את החוק הבינלאומי במהלך רצח העם בעזה. אך ישנו גם סנטימנט עמוק נגד המשטר האיראני במסד הפוליטי הגרמני, שלו קשרים כלכליים ופוליטיים היסטוריים עמוקים עם איראן המשתרעים על פני מאות שנים.

מרץ מנסה למשוך את טראמפ בחזרה למלחמה באוקראינה ורואה בנכונותו המוגברת לפעול לסימן חיובי לשותפות הצפון-אטלנטית בכללותה. המיינסטרים האירופי הנוטה לשמרנות רואה במלחמה נגד איראן הזדמנות ובוחר להתעלם מהסיכונים לאינטרסים שלו.

גם מדינות המפרץ הערביות, שהן יעד לאש הכבדה ביותר מצד איראן, מילאו תפקיד בהבערת המלחמה. קיים ויכוח אם סעודיה אכן דחפה למלחמה זו או ניסתה למנוע אותה, בהתאם לעמדתה הפייסנית כלפי איראן. ככל הנראה יצאו מסרים שמשכו לשני הכיוונים. עם זאת, סביר להניח כי קולות משפיעים בקרב בתי המלוכה במפרץ, שהם בעלי השפעה על טראמפ, דגלו במתקפה זו בעת הנוכחית של חולשה איראנית. כעת, כשהסכסוך מתנהל, חוגים אלה רוצים לראותו מושלם. להערכתם, אם זה לא יקרה המודל העסקי שלהם כמרכזי טכנולוגיה ופיננסים עלול להיפגע.

הכלב והזנב

במקביל לתמיכה במלחמה התגבש נרטיב לפיו ישראל, הזנב, מכשכשת בכלב, ארצות הברית, שאין לה כמעט מה להרוויח ממלחמה זו. מודל הזנב והכלב מתאר במדויק את הדינמיקה האישית בין נתניהו לטראמפ: נתניהו מנצל את ניסיונו הרב בענייני עולם ואת קשריו הממושכים עם אישים במפלגה הרפובליקאית ובמסד מדיניות החוץ של ארה"ב. אולם זו טעות להכליל כך את יחסי ארה"ב-ישראל.

המלחמה באיראן היא מאמץ משותף של חלקים רחבים בקרב המעמדות השליטים בארצות-הברית, בישראל, באירופה ובעולם הערבי, אשר מחויבים לדומיננטיות גלובלית ואזורית. ליבת הברית הזו נמצאת בארצות הברית ובמנגנוני הביטחון שלה, שהם כלב גדול מכדי שיכשכו בו.

נמרוד פלשנברג

ארגון הבריאות העולמי התריע בסוף השבוע כי מלאי התרופות ברצועת עזה הידלדל לרמה נמוכה מאוד עקב הגעת אספקה רפואית בהיקף מצומצם לרצועה מאז תחילת המלחמה נגד איראן. מנהלת ארגון הבריאות העולמי במזרח הים התיכון, חנאן בלכי, אמרה כי חלק מהציוד הרפואי כבר אזל לחלוטין, לרבות תחבושות ומחטים.

לדבריה, "מערכת הבריאות בעזה נותרה שברירית מאוד. מלאי התרופות החיוניות, ציוד לטיפול בפצועים וחומרים מתכלים לניתוחים מצוי ברמה נמוכה ביותר, בעת שמחסור בדלק מגביל את יכולת ההפעלה של בתי החולים".

בלכי הזהירה כי ללא הזרמה סדירה של סיוע הומניטרי — ובכלל זה העברה בטוחה של אספקה רפואית וחידוש הפינויים הרפואיים — חולים רבים ימשיכו להתמודד עם עיכובים מסכני חיים בקבלת טיפול. על פי ההערכות כ-18 אלף חולים בעזה זקוקים לפינוי.

בלכי ציינה כי מתחילת המלחמה נכנסו ביום כ-200 משאיות לכל היותר, בעוד שלפי הערכות נדרשות כ-600 משאיות ביום כדי לספק את הצרכים ההומניטריים. עוד מסרה כי מחצית מ-36 בתי החולים ברצועת עזה נותרו סגורים מאז הוכרז על הפסקת האש באוקטובר אשתקד. בתי החולים שעדיין פועלים מתקשים להמשיך לספק שירותים רפואיים חיוניים, ובהם ניתוחים, דיאליזה וטיפול נמרץ.

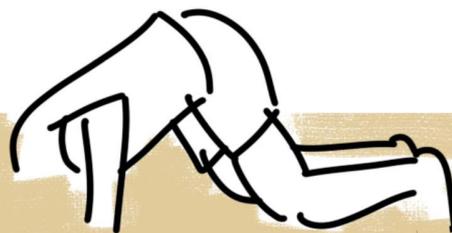
שותפות השלום

ארגוני השלום מתנגדים למלחמה

וובינר בזום על המלחמה, הכיבוש והקשר ביניהם

יום חמישי, 12.3 | 20:00 | הרשמה בעמוד שותפות השלום

השבוע לפי איתי בנימיני

בתמונה: ליברל מתגונן מטילים

זה הדרך
 زوهديرهك ZOHADEREKH
קול שמאלי מהשטח

zoha.org.il